

SLINKA, sl'ngka, f. 1. 1) (fam.) Flicka, som slinker efter karlar; liderligt stycke. — 2) (bot.) Se *Vattensilke*.

SLINKFÖRE, sl'ngkföre, n. 4. (fam.) Godt slädföre efter ett litet snöfall, isynnerhet på hösten.

SLINKLAF, sl'ngk-láv, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafslägtet Evernia.

SLINKRÄTT, sl'ngk-rá'tt, m. 3. (fam.) Liten mellanrätt vid en måltid; äfv. liten rätt, som bjudes emellan de ordentliga måltiderna.

SLINKVANA, sl'ngk-vána, f. 1. (fam.) Vanan att förnöta tiden med slink.

SLINKÄRENDE, sl'ngk-ä'rånnde, n. 3. o. 4. (fam.) Småärende, för hvilket man besöker någon af grannarna.

SLINT, s. sing. oböjl. I fam. talesättet: *Slå s.*, slå fel.

SLINTA, sl'nta, v. n. 3. Impf. *Slant*; pl. *Slunto*. Sup. *Sluntit*. Halka eller falla till följe af ostadigt fotfäste; äfv. (i allm.) halka ell. slippa undan. *Foten slant*. *Han slant med foten*. *Han slant ner af trappan*. *Knifven slant ur handen på honom*. — *Slántande*, n. 4. o. *Slintning*, f. 2.

SLIP, n. sing. 1) De ytterst fina metallpartiklar, som borttagas vid slipning. — 2) Se *Slipkräts*.

SLIPA, v. a. 1. Genom gnidning emot hårda och till en viss grad skärande kroppar utplåna alla märken på en metall efter fil, skafvare, svarfjern eller hyfvel. *S. af, bört, om, upp*, se *Afslipa*, &c. — *S-d*, part. pass. *S. sabel*, med slipad egg. — Brukas äfv. adjektivt (fig. fam.) *a*) Vål van, öfvad. *S. i handtverket*. — *b*) Förfaren och listig. *En s. karl*. — *Slipande*, n. 4.

SLIPARE, m. 3. En, som slipar.

SLIPBÄNK, m. 2. Se *Slipstensbock*.

SLIPFIL, m. 2. Ett slags fil, hvarmed urmakare slipa sina små stålarbeten.

SLIPGÅR, n. sing. Se *Slipstensgrus*.

SLIPHJUL, n. 3. Hjul, hvarpå slipning verkställes.

SLIPHO, m. 2. Ho med vatten, hvaruti en slipsten löper under slipningen.

SLIPHUS, n. 3. Särskilt hus för slipning, vid manufakturier.

SLIPKOL, n. 3. Kol, som användes till slipning.

SLIPKRÄTS, m. 3. Slammet, som blir kvar i vattnet vid slipning med pimsten eller bryne.

SLIPMASKIN, --schin, m. 3. Maskin, hvarpå alla slags skärande verktyg slipas.

SLIPMEDEL, n. 3. Medel, som begagnas till slipning.

SLIPNING, f. 2. Göromålet, då något slipas.

SLIPPA, v. n. 3. Impf. *Slapp*; pl. *Sluppo*. Sup. *Sluppit*. Part. pass. *Sluppen*. 1) Halka, falla, slinta ned, ut ifrån något som håller, omsluter, o. s. v. *Fatet slapp ur handen på henne*. *S. ned*. *Rocken slapp ned af stolen*. *S. lös*, lossna. *S. af*, gå af, brista, t. ex.: *Tråden slapp af*. *S. sönder*, upp, upplösas, gå upp i fog, söm, o. s. v. — 2) Undkomma, blifva fri, lös, ledig; få passera. *Han har sluppit med lifvet*, med förskräckelsen, med böter. *S. för godt köp*. *Han slapp lyckligt*. *Det slapp ingen öfver bryggan*. *S. lös*, komma lös, t. ex. *s. lös ur fångelset*. *Låta s. lös*, släppa lös, sätta i frihet. *S. hem*, få återvända hem. *S. af vaken*, blifva aflöst ifrån vaken. — *S. fram*, kunna komma fram, få tillåtelse att passera, blifva framsläppt, t. ex.: *Man s-per ej fram för snö; jag s-per*

ej fram för honom. (Fig.) *S. fram vid examen*, blifva godkänd. *Ett ord slapp fram ur honom*, han lät ett ord undfalla sig. — *S. ifrån*: *a*) Lossna ifrån, t. ex.: *Brådet slapp ifrån*. *b*) Befrias ifrån. *S. ifrån någon*. *Jag kan ej s. ifrån det arbetet*. *De sluppo ifrån det bekymret*. — *S. igenom*: *a*) Falla, passera, tränga tvärs igenom. *b*) Se *S. fram*, út. — *S. ihop*, få komma ihop. — *S. in*, kunna ell. få intränga, blifva insläppt, hafva lof att inträda. *Här s-per ingen in*. *S. in till, hos någon*. *S. in i kyrkan*. — *S. ned, upp, út*, kunna ell. få komma ned, upp, ut. *Han slapp ut genom fönstret*. *Ingen slapp ut ur huset*, ingen fick komma ut. *Man s-per hvarken ut eller in*. *S. undan*, undkomma, undslippa. *S. upp ur en sjukdom*, tillfriskna. — *V. a. 1*) Befrias ifrån, blifva lös och ledig ifrån; icke behöfva; icke få. *Jag kan ej s. den tråkiga människan*. *Han har sluppit febern*. *Han slapp sitt straff*. *Jag säge gerna*, att jag sluppe det besväret. *S. att göra tjenst*. *Om jag bara sluppe att se det*. *Nu s-per jag att fara till staden*. *Låt mig s. att höra flera moraler*. (Fam.) *Får jag det? Nej, du s-per*. *Det skall du nog s.* *Du s-per*, förstår du. — *Syn*. Blifva af med; Blifva ifrån.

SLIPPRIG, a. 2. 1) Säges om en blöt yta, på hvilken man lätt kan halka. *S. mark*. — 2) (fig. fam.) Ej lätt, kinkig, benig.

SLIPPRIGHET, f. 3. Egenskapen att vara slipprig.

SLIPPULVER, n. 3. Pulver af åtskilliga hårda kroppar, hvilket användes som slipmedel.

SLIPQVARN, f. 2. Se *Slipmaskin*.

SLIPSTEN, m. 2. En låg cylinder af hård sandsten, som rör sig på en jernaxel, och hvarpå föremål slipas, under det den antingen vefvas omkring eller, såsom i större verkstäder, kringföres af häst-, vatten- eller ångkraft. — *Ss. S-s-vef*.

SLIPSTENSBOCK, m. 2. Bock eller bänk, hvarvid en slipsten med vef är fästad.

SLIPSTENSBOETT, n. 3. Ställe, der slipstenar brytas.

SLIPSTENSHO, se *Slipho*.

SLIPSTENSGRUS, n. sing. Fint, ifrån slipstenen afnött grus, som vid slipning samlar sig i sliphon.

SLIPVERK, n. 3. Inrättning, der flera slipmaskiner drivas med vatten-, häst- eller ångkraft.

SLIRA, v. n. 1. (sjölt.) Glida, halka ur eller ifrån.

SLISK, n. sing. (fam.) Sötsaker.

SLISKIG, a. 2. (fam.) 1) Öfverdrifvet, äckligt sött. — 2) (fig.) Öfverdrifvet smickrande eller blomsterströdd.

SLISKIGHET, f. 3. (fam.) Sliskig smak, beskaffenhet.

SLITA, v. a. 3. Impf. *Slet*. Sup. *Slitit*. 1) Genom långsam, stark och jern dragning ändlängs upphäfva sammanhanget af en kropps fibrer, så att den brister tvärs af. *S. en tråd*. Brukas mest i förbindelse med partiklarna *af sönder*; se *Afslita*, *Sönderslita*. — 2) Häftigt draga, rycka. *S. något ur händerna på en*. *S. något ifrån en*. *S. kläderna af kroppen på en*. *S. någon i håret*. *S. lös*. *S. åtskils*. *S. af, bört, ifrån, út*, se *Afslita*, &c. — 3) (om kläder) Nöta genom begagnande. *S. kläder*. *S. en klädning*. Neutralt i uttrycket *S. på*, nöta på, t. ex.: *Det tyget håller att s. på*. *S. upp, út*, se *Utslita*. — 4) (fig.) *S. en twist*, bilägga, bemedla den. *S. spö*,